

Biblická hodina – 24.07.2025

Suspírium: „Hospodin, vypočuj moju modlitbu! Venuj pozornosť môjmu volaniu o pomoc! Nemlč, keď slzy prelievam! Veď pre teba som len cudzinec, iba pútnik ako všetci moji otcovia.“ (Ž 39,13) Amen.

Začiatočná pieseň: Žalm č. 150: „Chváľte Najmocnejšieho, ...“

Modlitba: Drahý Pane náš, chceme Ťa o niečo požiadať, lebo si dovolil svojmu ľudu, aby si pred Tebou vylial svoje srdcia. Prosíme, urob z nás svoju vernú skupinu, aby sme na tejto biblickej hodine mohli skutočne stáť pred Tebou s vierou a počuť od Teba: „Verte vo mňa!“ (viď. Jn 14,12) Nech svet vidí, že sa nenazývame kresťanmi nadarmo. Nech v Tvojich rukách nájdeme to, čo si každému z nás prisľúbil. Hospodine nebeský náš, naplň našu túžbu a daj nám svoj vlastný pokoj. Nie taký, aký svet dáva, ale Ty sám buď a zostaň naším pokojom. Udržuj nás na svojej ceste a nedovoľ, aby sme už viac blúdili. Nedovoľ, aby sa naše nohy potkli alebo zakolísali na našich chodníkoch. Naplň naše telá a duše mocným nebeským jasom! Pre Ježiša Krista, vypočuj nás a požehnaj náš spoločný čas s Tebou i so sestrami a bratmi. Amen.

Biblický text: Prvá Kniha Mojžišova 27. kapitola 34-46. veršov: *„Keď Ezáv počul otcove slová, začal mocne a roztrpčene kričať a naliehať na svojho otca: „Otec môj, požehnaj aj mňa!“ On povedal: „Podvodne prišiel tvoj brat a vzal ti požehnanie.“ Ezáv povedal: „Právom dostal meno Jákob. Už druhý raz ma podviedol. Predtým mi vzal prvorodenstvo a teraz ma obral aj o požehnanie.“ Ešte sa spýtal: „Pre mňa už nemáš požehnanie?“ Izák odpovedal Ezávovi: „Pozri, ustanovil som ho pánom nad tebou a všetkých jeho bratov som mu dal za sluhov. Zaopatril som ho obilím a muštom. Syn môj, čo môžem urobiť pre teba?“ Ezáv odpovedal otcovi: „Otec, máš len jediné požehnanie? Požehnaj aj mňa, otec!“ Nato sa Ezáv hlasno rozplakal. Jeho otec Izák mu odpovedal: „Tvoje obydlie bude bez úrodnej zeme, bez rosy zhora, rosy nebeskej. Bude ťa živiť tvoj meč, budeš však slúžiť svojmu bratovi. No, keď sa posilníš, zhodíš jeho jarmo zo svojej šije.“ Vtedy Ezáv znenávidel Jákoba pre požehnanie, ktoré mu dal otec. Ezáv si povedal: „Keď príde čas smútku za mojím otcom, potom zabijem svojho brata Jákoba!“ Keď Rebeke oznámili slová jej staršieho syna Ezáva, dala si zavolať svojho mladšieho syna Jákoba a povedala: „Tvoj brat Ezáv ti chystá pomstu. Chce ťa zabiť. Teraz ma, syn môj, poslúchni: Ujdi k môjmu bratovi Labánovi do Charánu. Načas, kým sa neutíši zúrivosť tvojho brata, zostaň uňho. Keď sa hnev tvojho brata od teba odvráti a zabudne na to, čo si mu urobil, pošlem po teba a vezmem ťa odtiaľ. Prečo mám prísť o vás oboch v jeden deň?!“ Rebeka potom povedala Izákovi: „Sprotivil sa mi život medzi Chetitkami. Ak si Jákob vezme ženu z Chetitiiek, aké sú v tejto krajine, načo mám ďalej žiť?!“*

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Jákobovo klamstvo bolo samozrejme okamžite odhalené, hneď ako sa Ezáv vrátil z lovu. Ezáv bol zdesený a zúfalý, keď si uvedomili, že Jákob získal požehnanie od otca podvodom. Jákob je podvodník. Jákob oklamal svojho vlastného brata. Toto Jákoba dlho prenasledovalo a bol čas, keď sa sám stal obeťou podvodu. Je zarážajúce a šokujúce, ako Ezáv plače, narieka a dookola opakuje: „**Otec môj, požehnaj aj mňa!**“ Izák ho nakoniec požehná, ale je zaujímavé porovnať toto požehnanie (39-40. verše) s požehnaním, ktoré dostal Jákob. (28-29. verše) Tieto požehnania sú úplne opačného charakteru. Ezáv a Jákob dostávajú úplne odlišné požehnania od toho istého otca. Sú to úplné antitézy. Tieto dve požehnania sú úplnými protikladmi. Je neskutočne pekné, že Ezáv vzlyká. Otec už nemá iné požehnanie. Otec má len jedno požehnanie, tak ako aj náš nebeský Otec. Jedno požehnanie je pre nás prístupné v Ježišovi Kristovi. Okrem Ježiša niet spásy. Je tam len jedna povzbudivá časť pre Ezáva: Boj proti Izraelu bude jediným riešením a ak sa o to pokúsi, zlomí jarmo nad sebou. Vzťahuje sa to na vzťah Edoma s Izraelom v každom čase. Ezáv bude neustále bojovať s Jákobom.

U Ezáva prvé zúfalstvo prerástlo do trpkkej túžby po pomste. Čakal len na otcovu smrť, pretože dovtedy sa neodvážil zaútočiť na svojho brata. Chcel konať, aby jeho brat nemohol využiť svoje požehnanie. Ťažkopádny muž, ktorý sa nevedel pretvarovať, sa vo svojom srdci rozhodol, ako zabiť Jákoba, a to bolo odhalené Rebeke, ktorá opäť pomohla svojmu synovi, a to utiecť. Presvedčila Jákoba, aby utiekol do Mezopotámie, k svojej rodine. Rebeka naďalej prekabáti svoje dieťa i svojho manžela. Túto myšlienku dosiahla sťažovaním sa Izákovi na Ezávove manželky z Chetitiek a nastolením otázky, čo by sa stalo, keby si aj Jákob vzal ženu z Chetitiek, samotný Izák neodpovedá. Ukázalo sa, že len klamstvom a zradou sa dá získať výhoda, ale klamstvo sa vypomstí podvodníkovi a vytvára mnoho zložitých situácií v iných ohľadoch. Jákob získal požehnanie, ale zároveň vyprovokoval vražednú pomstu svojho brata. Rodinné vzťahy boli zničené, rozbité a rozkúskované. Jákob musel utiecť a Rebeka si len myslela, že čoskoro bude môcť zavolať späť svojho syna Jákoba, ale ten bol dvadsať rokov v dome svojho strýka. Matka a syn sa už nikdy nevideli. Konať vo svoj prospech. Konať v prospech vlastného miláčika. Konať. Hospodinova vôľa sa tu i takouto ľudskou formou preukáže, ale na vzťahy a ich riešenie treba čakať dlhú dobu. 20 rokov. 20 dlhých rokov bez brata. 20 dlhých rokov bez otca a matky. I to je vonkoncom dielom ľudskej sily. Je obdobie, ktoré sa už nikdy nevráti, ak zasahujeme do záležitostí. Spôsoby sú dôležité. Naše spôsoby sú ľudské alebo Hospodinove? Naše spôsoby rečenia a konania majú aký charakter? Rozplačeme vlastných?

Čo sa týka Rebeky, tá musela znášať všetky smutné následky svojho prefíkaného činu. Namýšľala si, že všetko zvládla nanajvýš šikovne, ale jej srdce ako srdce matky naplňala veľká bolesť. Dosiahla toľko, že sa jeho milované dieťa nevrátilo do rodinného hniezda počas jej života. Aké iné by to bolo, keby bola vec nechala

úplne v Božích rukách, pretože toto je cesta viery, v ktorej On vždy víťazí. Ježiš to vyjadril takto: „*A kto z vás si môže svojou ustarostenosťou predĺžiť život čo len o lakeť?*“ (Lk 12,25)

Nútiť naše deti, aby medzi sebou súperili, sa môže zmeniť na úplný odpor. Nemali by sme podporovať napätie medzi našimi deťmi, nemali by sme hľadať v rodine favoritov, preferovať jediného, ale mali by sme sa na ne pozeráť rovnako a rovnako zaobchádzať s každým, ktorí nám boli zverení. Pri výchove detí je nevyhnutná dôslednosť. Premýšľaním a plánovaním nič nezískame. Nevylučujme Boha z toho, čo vytvoril. Nie je ziskom rozhodovať sa bez Boha. Nie je nič smutnejšie, ako keď niekto zabudne, aké miesto mu určil Pán, aké sú jeho privilégia, a vezme svoj osud a osud vlastných do vlastných rúk. Blahoslavenstvo sa nachádza len tam, kde sa život trávi v úplnej závislosti od Boha.

Napokon, čo sa týka Ezáva, aj o ňom hovorí apoštolská výzva. Je nazývaný bezbožným mužom, ktorý predal svoje privilégium za jediné jedlo: „*Nech nikto nie je smilník ani bezbožný ako Ezáv, ktorý za jediné jedlo predal svoje prvorodenstvo. Veď viete, že aj keď neskôr túžil zdediť požehnanie, bol odmietnutý a už nenašiel možnosť pokánia, hoci ho so slzami hľadal.*“ (Žid 12,16-17) Bezbožný človek je ten, ktorý si chce ponechať oba svety pre seba súčasne. Chce si užívať prítomnosť, ale nechce stratiť svoje právo na večnosť. Toto je, žiaľ, veľmi zriedkavý prípad i v našich životoch. Avšak ten, kto pocítil silu Božej pravdy a ktorého srdce bolo otvorené požehnaniu Hospodinovej milosti, vypadáva zo skupiny, kam patrí Ezáv. Jeho srdce nie je zatvorenými dverami, ale stáva sa otvoreným skrze požehnanie v osobe Pána Ježiša, pretože On je skutočné dvere, cez ktoré sa vchádza a vychádza do Božieho kráľovstva. (viď. Jn 10,9-11)

Biblický text: Evanjelium podľa Marka 6. kapitola 45-56. veršov: „*Hneď potom prinútil svojich učeníkov nastúpiť do člna a ísť vopred na druhú stranu do Betsaidy, kým on rozpustí zástup. Keď ich prepustil, vybral sa na vrch modliť sa. Nastal večer a čln bol uprostred mora; on sám bol na zemi. Videl ich vyčerpaných od veslovania, lebo vietor dul v protismere. Pred úsvitom šiel k nim, kráčajúc po mori, a chcel prejsť popri nich. Keď ho videli kráčať po mori, nazdali sa, že je to príznak a vykriekli. Všetci ho totiž videli a preľakli sa. On sa im však hneď prihovoral: „Vzmužte sa! Ja som to! Nebojte sa!“ Potom k nim nastúpil do člna a vietor sa utíšil. Od úžasu zostali celkom ohromení. Nepochopili totiž udalosť s chlebmí; ich srdce bolo zatvorené. Keď sa preplavili na druhý breh, zakotvili pri Genezarete. Len čo vystúpili z člna, ľudia ho hneď spoznali. Rozbehli sa teda po celom okolí a na miesta, o ktorých počuli, že práve tam je, začali prinášať chorých na nosidlách. A kamkoľvek vchádzal — do dedín, miest alebo osád — ľudia kládli chorých na námestia. Prosili ho, aby sa smeli dotknúť aspoň obruby jeho rúcha. Všetci, čo sa ho dotkli, boli uzdravení.“*

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

45-52. verše: Učeníci nechcú poslúchať. Učeníci sa nechcú pohnúť. Ježiš ich musí nútiť. Oni sa celkom pridržiavajú ešte predošlému zázraku. Ľud a ich slová očarili. Je to rázne vystúpenie Ježiša, a tomu povedať nie sa nedá. Učeníci sú veľmi zaujímaví. Oni chceli, aby Ježiš dav prepustil, a teraz oni sa nechcú vzdialiť od davu. Myslia si, že ak teraz odídu, niečo im unikne, budú ochudobnení o spoločenstvo, alebo o Ježišov ďalší zázrak. Ježiš však chce zostať sám. Na druhej strane musíme si priznať, nie je dôležité byť všadeprítomný. Aj my s tým pasujeme. Častokrát sa urazíme, ak nás nútia odísť, alebo nám otvorene povedia, že to sa nás netýka. Musíme prijať Božiu vôľu. Sami odchádzajú učeníci. Je tu znova nová skúška. Je tu znova nová úloha. Teraz sa preukážu, kde sa skutočne nachádzajú na ceste vo viere. Sami musia zvládnuť podobnú situáciu ako pred týždňom. Ježiš akoby zopakoval skúšku. Vtedy sa nechovali ako učeníci a teraz po zázraku chleba znova prichádza skúška, v ktorej sa musia naučiť to, že v Ježišovej službe nikdy nie je rutina. On je pokorný. U Neho každý zázrak, každé uzdravenie je nové a jedinečné. Práve preto potrebuje samotu, modlitbu a osobné stretnutie s Otcom. On potrebuje tento čas. On potrebuje toto posvätenie. Aj náš život sa celkom zmení, ak povieme stačilo rutiny. Musíme sa pridružiť k Ježišovi, Ktorý stále čelí novej výzve a pokorne pristupuje k službe ľuďom a jednotlivcom. Všimnime si, že Ježiš prinúti učeníkov odísť, a tak si vytvorí priestor aktívneho času s Otcom. On si musí vynútiť svoj priestor a svoj čas. Aj my musíme vynútiť tento čas, ale aj keď je sám, vie o vlastných. Ježiš do detailov pozná ich prístup v číne. Vie, že sa znova namáhajú a preto sa vyberá za nimi. Bude im pomocou znova. Ježiš Kristus vždy prichádza vhodný a pravý čas. Ježiš je stále včas prítomný. Vlastný prístup zo strany učeníkov je podobný ako predtým. Namáhajú sa a ich problém zostáva. Nič nevyriešia. Stále sú tam, kde boli. Ježiš na prvý pohľad, akoby chcel prejsť medzi nimi. Akoby ich chcel opustiť. Kristus im nechce pomôcť? Ježiš by im nechal zomrieť? On nechal, aby Jeho učeníci odišli, keď Jeho stráž veľkňaza brala. Ježiš hovorí: „Nechajte ich odísť...” (viď. Jn 18,8-9) On sa postaví na naše miesto. Najväčší rozpor je v tom, že v skutočnosti učeníci ani nespoznajú prichádzajúceho Pána. Aj my sa podobáme k týmto učeníkom. Nepoužívame vieru, ale chmátame a bojíme sa. Učeníci znova zlyhali. Oni sa už mohli poučiť. Oni sa už nemajú čoho strachovať, oni mali už tento víchor zastaviť v Ježišovom mene ako v prvom prípade. Mohli ho požiadať znova o pomoc v modlitbách a s vierou v srdci konať. Vedieť, že ako Ježišovi učeníci nemôžu zomrieť, to je viera. U Boha je náš život ukrytý. Ježiš spanikárených učeníkov osloví: „*Vzmužte sa! Ja som to! Nebojte sa!*” Oslovenie zo strany Ježiša je na mieste. Boja sa. Nechovajú sa ako muži, ale ako vyplašené deti. Spanikárili. Ponáhľali sa svoje životy zachrániť, ale záchranu mali hľadať mimo seba samých. Neuvedomili si, že On je, On jestvuje a On je jedinou záchranou našich životov. Viera vyprchla. Ich život zablúdil. Konali, akoby nebol Ježišovi učeníci. Preto je

dôležité, čo Marek poznamená: „*Nepochopili totiž udalosť s chlebmi; ich srdce bolo zatvrdené.*“ Je to smutné, ale pravdivé. Videli Ježišov zázrak, prežili Jeho moc konať a slúžiť davu i vlastným, ale neuverili, že táto moc sa prejavuje aj v Jeho neprítomnosti. Keď hromy a blesky sa objavujú nad našimi hlavami, Ježiš je pripravený konať. Na čo sa pozeráš ty? Na zachmúrené nebesá alebo na Krista? Volajme Ježiša do nášho člna, lebo On je a ak On je prítomný (viď. SRC chválospev č. 213), lebo je všadeprítomný, srdce sa utíši a zatvrdnutosť učeníkových srdc mizne. Ver iba v Jeho moc a stále zavolaj len na Neho, lebo je pripravený ti pomôcť, aby si sa nebál.

53-56. verše: Je obdivuhodné, že títo učeníci i napriek nevere a panike zakotvili pri Genezarete. S Ježišom preplávali na druhý breh. Zachránili sa, teda zakotvili. Nevera a následne ukotvenie učeníci s Ježišom. S Ježišom sa učeníci dostanú na druhý breh, ale kde? Tam, kde Ježiš nie je a kde Ho ešte nepoznajú. Druhý breh, kde Ježiš nie je prítomný, je dôležitý. Tam, kde Ježiša nepoznajú, tam zakotvili učeníci. Oni na druhý breh privádzajú Krista. Apoštol Pavol sa vydal trikrát na druhý breh počas svojich misijných ciest (viď. Sk 13-28), a šiel neoblomnou silou v Kristovi, aby na druhom brehu spoznali Krista. Ježiša vždy niešť na druhý breh, to je životný cieľ učeníka. Evanjelium s Ježišom. Ježiša brali so sebou a mali možnosť, aby Ho zvestovali, a hlavne posledný zázrak, keď Ježiš nastúpil do člna, víchor utíchol. Všetko stíchlo, aj vo vnútri, v srdci učeníkov, lebo Ježiš je prítomný. O tom treba svedčiť.

Svedectvo učeníkov má svoje opodstatnenie. Svedectvo učeníkov zaberá. Prichádzajú ľudia. Nosia chorých. Zbehnú sa, lebo Ježiš je Kristus. Aj ty sa pridaj. Aj ty sa vzchop, a prived' vlastných a chorých. Aj ty sa vzmúž, a prived' k Ježišovi toho, ktorý pre Teba je dôležitý a dôležitá. Prived' svoju chorobu, svoje neduhy, svoju nevôľu, svoje problémy a dotkni sa duchovne Ježiša. Pozdvihni svoju dušu v modlitbách Pánovi, otvor svoje srdce pre Ním a zakúsiš Jeho oslobodzujúcu moc a spásu. Ježiš je tu. Ježiš je medzi nami. Vstaň a pod'! Všetko mu zver a ver Mu, lebo On je Pánom nad svetmi!

Záverečná modlitba: Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo, alebo za tú slabosť, ktorú ste vyrozumeli pri čítaní biblického textu.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „S plačom pristúpila odzadu k jeho nohám, začala mu ich máčať slzami a utierať svojimi vlasmi. Božkávala mu nohy a natierala ich voňavým olejom. [...] On však povedal žene: „Tvoja viera ťa zachránila. Chod' v pokoji!“ (Lk 7,38.50) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 553: „Vstaň, počuj, Pán ťa volá,...“

Michal Chuda: Byť, zostať sám sebou

Byť.

Jednoducho hľadiť do tváre kvetu,
merať očami priezračnú hĺbku studne,
sledovať nad domami priamy let vtáka,
a ani sa nezachvieť
pod modrým, ticho rozkolísaným zvonom neba.

Jednoducho počúvať tlkot
vlastného srdca,

mať k nemu stále otvorené dvere,
mať pootvárané všetky okná,
aby každý videl, že som doma.

Byť, zostať sám sebou -
so zmätenou lienkou na dlani,
ktorá sa práve nevie dostať z hľbokej čiary života
a už-už rozprestiera krídelká

na ďalší krátky let,
tvárou tvár k majestátnym horám,
ktorými sa krajina približuje k nebu,
zostať sám sebou pred morom,
ktoré sa ustavične nevedomky čerí
a privráva sa večným šumom vĺn,
v mori piesku s nespočetnými stopami,
uprostred búrky, planých vetrov,
vo chvíli, keď sa náhle cesty zrazia,
a križovatka je zrazu ako ostrie noža...

Byť, zostať sám sebou
pred akýmkoľvek ostrím -
pred ostrím strachu, bolesti a biedy,
pred ostrím nenávisti a zloby,
vlastnej malosti a úbohosti,
vždy slobodný
ako dych vetra,
ako svetlo rosy v rannej tráve.

Byť, zostať sám sebou,
zostať vždy v láske.
Byť ako dieťa v Božej dlani...